

Čís. 10858.

Rozhodl-li opatrovnícký soud, jenž byl zároveň poručenským soudem, v opatrovnícké věci otce nezletilého převážně v zájmu nezletilcově, rekursní soud pak změnil napadené usnesení v neprospěch nezletilce, jest nezletilec oprávněn k dovolacímu rekursu.

Věřitel opatrovance není oprávněn k rekursu do opatření, jež učinil opatrovnícký soud.

Nevyhoví-li opatrovník soudním nařízením, jest proti němu zakročit podle § 19 nesp. říz., soud však není oprávněn, by sám vykonal ten který úkon správy.

(Rozh. ze dne 11. června 1931, R I 427/31.)

Prvý soud jako opatrovnícký soud choromyslného Konstantina M-a vydal usnesení, že nemíní částku 4.871 Kč, zbylou ze služného, vypláceného pro choromyslného Konstantina M-a správou všeobecné veřejné nemocnice a uloženou nyní v sirotčí pokladně, vydati Zemskému ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích na částečnou úhradu nedoplatku ošetřovného, a že hodlá částky té použítí pro syna Konstantina M-a, nezletilého Karla M-a a vydržovati ho z částky té. Rekursní soud vyhověl rekursu Zemského ústavu pro choromyslné v Praze a poukázal peněz zbývajících ze služného Konstantina M-a po uhrazení výživného, určeného usnesením ze dne 6. května 1929 na 150 Kč měsíčně pro nezl. Karla M-a, Zemskému ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích na částečnou úhradu nedoplatků ošetřovného.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu nezl. Karla M-a a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se stížnost Zemského ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích do usnesení soudu první stolice odmítá.

Důvody:

Nejvyšší soud dal si především otázku, zda nezletilý Karel M. jest vůbec oprávněn k dovolací stížnosti. Na tuto otázku odpověděl kladně. Soud první stolice, který jest zároveň poručenským soudem nezletilce, rozhodl jako opatrovnícký soud v opatrovnícké věci Konstantina M-a, otce nezletilého stěžovatele, usnesením ze dne 16. února 1931 převážně v zájmu nezletilcově. An rekursní soud na stížnost Zemského ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích změnil usnesením ze dne 3. dubna 1931 usnesení soudu první stolice v neprospěch nezletilce, jest tento rozhodnutím dotčen ve svých zájmech, takže mu nelze brániti, by si nestěžoval do napadeného usnesení. Jest tudíž jeho dovolací stížnost přípustná. Naproti tomu nebyl Zemský ústav pro choromyslné v Praze-Bohnicích oprávněn ke stížnosti do usnesení soudu první stolice. Především jest, že napadené usnesení odporuje předpisům §§ 21, 222 a násl., 282 a 865 obč. zák. a §§ 19, 181 a násl. nesp. říz. a zejména § 233 obč. zák. Jmění chráněncovo spravuje opatrovník, při čemž jest mu ve vě-

cech, které nenáleží k řádnému hospodaření a které jsou zvláště důležité, třeba soudního svolení. Nevyhoví-li opatrovník soudním nařízením, jest ho způsobem naznačeným v § 19 nesp. říz. popoháněti a po případě zbaviti opatrovnického úřadu a prohlásiti za zodpovědna za škody způsobené chráněncům. Soud však není oprávněn, by sám vykonal ten který úkon správy, zejména by sám proti návrhu opatrovníkovu konal platy ze jmění chráněncova. V případě, o nějž jde, navrhl opatrovník choromyslného Konstantina M-a, by 4.871 Kč bylo složeno u soudu na výživu a výchovu nezletilého opatrovance syna Karla M-a. Překročil tudíž rekursní soud svou pravomoc, přikázav proti návrhu opatrovníkovu sám přímo ze jmění opatrovancova 4.871 Kč zemskému ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích k částečnému zaplacení jeho pohledávky na ošetřovném. Rekursní soud měl však předem zkoumati oprávnění ústavu ke stížnosti do usnesení soudu první stolice. Tento ústav jest, pokud jde o ošetřovné, pouhým věřitelem choromyslného Konstantina M-a; jako takový nemá podle § 9 nesp. říz. právo k rekursu do opatření, které učinil opatrovnický soud, ježto není nejbližším příbuzným opatrovancovým, jemuž by podle §§ 217 a 282 obč. zák. bylo propůjčeno účastnictví v opatrovnických věcech. Podle § 2 čís. 7 nesp. říz. může se nesporný soudce pokusiti o dohodu mezi opatrovníkem a věřiteli opatrovancovými, na př. by se předešlo zbytečnému sporu a exekucím na opatrovance, ale, nedojde-li k dohodě, jest tím zásadně činnost nesporného soudu skončena a zákrok ve prospěch věřitelův vyloučen. Tomuto se tím újma neděje a nejsou jeho práva dotknuta, ježto může se domoci způsobem zákonem předepsaným exekučního titulu a vésti pak exekuci na opatrovance.

Čís. 10859.

Důvody, z nichž lze odložit exekuci, jsou uvedeny v § 42 ex. ř. výčetmo.

Návrh povinného podle § 42, druhý odstavec, j. n., jímž se domáhá, by bylo prohlášeno zmatečným soudní řízení, tvořící základ exekučního titulu, není důvodem k odkladu exekuce.

(Rozh. ze dne 11. června 1931, R I 472/31.)

Soud první stolice povolil k návrhu dlužníka odklad exekuce až do rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, pokud se týče nejvyššího soudu o návrhu dlužníka podle § 42, druhý odstavec, j. n., by bylo prohlášeno zmatečným sporné řízení, tvořící základ exekučního titulu. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce. Důvody: I když je správný názor prvního soudu, že z pokračování v exekuci hrozí dlužníku majetková újma, nebylo lze vyhověti návrhu na odklad exekuce, ježto tu není zákonného důvodu pro odklad exekuce. Dlužník domáhá se odkladu na základě ustanovení exekučního řádu. Tento však stanoví v § 42 ex. ř. výčetmo důvody odkladu, mezi nimiž však není důvod,